DOBERMANN

Oprindelsesland: Tyskland

Anvendelse: Ledsage-, forsvars- og brugshund

Klassifikation: FCI Gruppe 2 (Pinschere, Schnauzere, Molosser, Schweizer Sennenhunde og Kvæghunde)
Sektion 1 (Pinschere og Schnauzere)
Med brugsprøve

Historie: Dobermann-racen bærer som den eneste tyske race navnet på dens første kendte opdrætter Friedrich Louis Dobermann (2. januar 1834 - 9. juni 1894). Efter hvad der fortælles, var han skatteopkræver og forvalter på en destruktionsanstalt. Desuden var han kommunal hundefanger og havde i henhold til loven ret til at indfange alle hunde, der løb frit omkring. I sit opdræt parrede han af denne samling de mest skarpe hunde. Ved udviklingen af Dobermann-racen spillede de såkaldte "slagterhunde" den mest betydende rolle. De kunne under datidens forhold allerede betegnes som en relativt gennemavlet "race" – en art forgænger til vore dages Rottweiler blandet med en slags hyrdehund, der var sort med rustrøde aftegninger. Denne hyrdehund fandtes i Thüringen. Med den her nævnte blanding af hunde arbejdede Dobermann med sit opdræt i 70'erne af forrige århundrede.

Han nåede derigennem frem til "sin race", dvs. brugshunde, som ikke alene var vagtsomme, men besad et højt udviklet beskytterinstinkt som "arbejds- og hushunde". De blev ofte anvendt som vagt- og politihunde, og deres hyppige brug i politiets tjeneste førte dengang til tilnavnet "Gendarmhund". Til jagtbrug blev de for det meste benyttet til bekæmpelsen af rovvildt. Med de her beskrevne forudsætninger var det næsten en given sag, at racen ved det **20.** århundredes begyndelse blev officielt anerkendt som politihund. I Dobermann-avlen tilstræber man en middelstor, kraftig og muskuløst bygget hund, som trods sin substans viser elegance og ædelhed i kroppens linier. Den er i særlig grad egnet som ledsage-, forsvars- og brugshund såvel som familiehund.

Helhedsindtryk: En Dobermann er middelstor, kraftig og muskuløst bygget. Med kroppens elegante linier, den stolte holdning, det temperamentsfulde væsen og beslutsomme udtryk svarer den til idealbilledet af en hund.

Proportioner: En Dobermann er næsten kvadratisk af bygning – især gælder dette hannerne. Kroppens længde målt fra brystben til sædeben må for hanner ikke overstige skulderhøjden med mere end 5 % - for tæver ikke over 10 %.

DOBERMANN

Offizielle Abbildung des Rassestandards Nr. 143
gültig für alle FCI angeschlossene Vereine

copyright Monique van Wijk, NL

Temperament: Af natur er en Dobermann venlig og rolig. Den er meget hengiven og trofast i forhold til sin familie. Der kræves af den et middelt temperament og en middel skarphed – årvågenhed – ligesom den ønskes med en middel pirringstærskel med god kontakt til ejeren. Den er let at træne. En Dobermann elsker at arbejde og skal være i besiddelse af gode arbejdsevner, mod og hårdhed. Det er særligt ønskeligt, at racen er i besiddelse af selvsikkerhed og uforfærdethed. Den skal også have evnen til at tilpasse sig de sociale forhold.

Hoved:

Skalle: Kraftig, svarende til kropsbygningen. Set ovenfra har hovedet form som en stump kile. Set forfra er issens overlinie næsten vandret, dvs. ikke nedadbuet mod ørerne. Næsepartiets linie forløber næsten i lige linie til toppen af skallen, der med en blød runding går over i nakkelinien. Øjenbrynsbuerne er godt udviklede – uden dog at være fremspringende. Pandefuren er netop synlig. Nakkeknuden må ikke være påfaldende. Set fra oven og forfra må hovedets sider ikke virke udstående, men den lette udbuling mellem overkæbe og kindben er harmonisk afpasset efter hovedets samlede længde. Hovedets muskulatur er kraftigt udviklet.

Stop: Stoppet er kun let markeret, men ses dog tydeligt.

Næse: Næsen er veludviklet, mere bred end rund, med store næsebor, uden dog at være fremtrædende. Hos sorte hunde er næsen sort. Hos brune hunde er den tilsvarende afstemt i en lysere nuance.

DOBERMANN

Næseparti: Næsepartiet skal i størrelse svare harmonisk til skallen og er kraftigt udviklet. Det er dybt, og mundens åbning skal nå helt tilbage til molarerne. Over- og underkæben skal have god bredde omkring fortænderne.

Læber: Læberne skal ligge stramt og glat ind til kæberne og skal kunne slutte tæt mod hinanden. Pigmenteringen er mørk – dog en lysere nuance hos brune hunde.

Kæber og bid: Kraftig og bred over- og underkæbe. Saksebid med 42 tænder af normal størrelse og korrekt placeret.

Øjne: Øjnene er middelstore, ovale og af mørk farve. Hos brune hunde tillades en lysere nuance. Øjenlågene ligger stramt til, og øjenrandene er behårede.

Ører: **Ørerne skal være naturlige og af passende størrelse. De er ansat på hver side af skallens højeste punkt og bæres ideelt hængende tæt ind til kinderne.**

Hals: I forhold til krop og hoved af god længde, tør og muskuløs. Dens linier hæver sig blødt buede, og den giver ved sin ranke holdning et meget ædelt indtryk.

Krop:

Manke: Skal især hos hannerne være fremtrædende i højde og længde, hvorved den er afgørende for rygliniens lette fald mod krydset.

Ryg: Kort og fast, med god bredde og muskulatur

Lænd: Af god bredde og velforsynet med muskler. Tæver kan være lidt længere i lændepartiet, da der behøves plads til dievorterne.

Kryds: Skal falde let – næsten umærkeligt fra korsbenet mod haleroden. Det virker vel afrundet og er hverken lige eller klart faldende. Det har god bredde med stærk muskulatur.

Bryst: Brystet skal i længde og dybde stå i det rette forhold til kroppens længde, således at dybden med de let hvælvede ribben næsten svarer til den halve skulderhøjde. Brystet har god bredde med et tydeligt veludviklet forbryst.

Underlinie: Fra brystbenets afslutning til bækkenet er buglinien tydelig optrukken.

Hale: **Halen er naturlig og bæres ideelt højt i en blød kurve.**

Lemmer:

Forpart: Forbenene er set fra alle sider stillet næsten lige, dvs. lodret mod jorden. De er kraftigt udviklede.

Skuldre: Skulderbladet ligger fast ind til brystkassen. Det har god muskulatur på begge sider af skulderbladskammen og når højere op end brysthvirvlernes torntappe. Det ligger så skråt som muligt og godt tilbagelagt i en vinkel på ca. 50° mod vandret.

Overarm: God længde og god muskulatur

Albuer: Godt tilliggende – ikke udaddrejede

Underarm: Kraftig og lige med god muskulatur. Dens længde skal passe harmonisk til kropsbygningen.

Håndrod: Kraftig

Mellemhånd: Har kraftige knogler og er lige set forfra. Fra siden er den kun en anelse skråtstillet.

Forpoter: Korte og sluttede. Tæerne er opadhvælvede (kattepoter). Kløerne er korte og sorte.

Bagpart: Set bagfra virker en Dobermann – på grund af sin udprægede bækkenmuskulatur – bred og afrundet over hofter og kryds. De muskler, der går fra bækkenet ned til over- og underlår, giver en god udvikling i bredden både ved overlår, knæled og underlår. De kraftige bagben er lige og parallelt stillede.

Overlår: God længde og bredde med kraftig muskulatur. God vinkling i hofteleddet – 80° til 85° i forhold til vandret.

Knæled: Knæleddet er kraftigt og dannes af over- og underlår sammen med knæskallen.
Underlår: Middellangt og i harmoni med hele bagbenets længde
Haseled: Middelkraftige og parallelle. Underlåret forbindes i haseleddet med mellemfodens knogler.
Mellemfod: Den er kort og står vinkelret til jorden.
Bagpoter: Som forpoterne. Tæerne på bagpoterne er korte, krumme og tæt samlede. Neglene er korte og sorte.

Bevægelse: Bevægelsen er af særlig betydning – ikke alene for brugsevnen, men også for eksteriøret. Bevægelsen er elastisk, elegant, smidig, fri og jordvindende. Forbenene griber så langt som muligt fremefter, og bagparten yder det fornødne fraskub med sine lange og fjedrende bevægelser. I trav fører hunden et forben fremad samtidig med bagbenet i modsat side. Der er god fasthed i ryg, sener og led.

Hud: Huden ligger overalt stramt til og er vel pigmenteret.

Pels:

Hårlag: Pelsen er kort, hård og tæt. Den ligger fast og glat til og er ensartet overalt. Underuld er ikke tilladt.

Farve: **Dobermann'en findes i to farvevarianter: Sort og brun med rustrøde (tan) klart afgrænsede og rene aftegn.** De tan-farvede aftegninger er placeret på næsepartiet, som kindpletter og pletter over øjnene, på strubepartiet, som to pletter foran på brystet, på mellemhånd, mellemfod og poter, på lårenes indersider, på underarmen og under halen.

Størrelse: Skulderhøjde: Hanner: 68–72 cm
Tæver: 63–68 cm
idet middelstørrelse er det ønskelige.

Vægt: Hanner: 40–45 kg
Tæver: 32–35 kg

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og dens indflydelse på hundens sundhed og velbefindende og dens evne til at udføre sit oprindelige arbejde.

- Omvendt kønspræg. For lidt substans, for let, for tung, for højtstillet, spinkel knoglebygning
- Hoved: For kraftigt, for smalt, for kort, for langt. For meget eller for lidt stop. Væddernæse, faldende issebenslinie, svagt udviklet underkæbe, runde eller smalle øjne, lyse øjne, øjne for åbne eller for dybtliggende, for kraftige kinder, læberne ikke stramme, løse mundvige, for højt eller for lavt ansatte ører.
- Ryggen **ikke lige, svajryg, karperyg, utilstrækkelig brystdybde eller brystbredde for højt eller for lavt ansat hale, faldende kryds,** buglinien for lidt eller for kraftig optrukken.
- For lidt vinkling i forparten, bagparten **for lidt eller for meget vinklet,** løse albuer, poterne placeret for tæt eller med for stor afstand, kohaset, hjulbenet, åbne eller bløde poter, forkrøblede tæer, lyse kløer.
- Aftegninger for lyse eller ikke skarpt afgrænsede, sodede aftegn, for mørk maske, store sorte pletter på benene, brystpletterne knapt synlige eller for store, lang, blød, glansløs eller bølget pels, tyndt behårede eller bare områder
- Indtil 2 cm afvigelse fra standarden nedsætter præmiegraden..

- **En uharmonisk bevægelse – især pasgang**

Diskvalificerende fejl:

- Aggressive eller for sky hunde
- Enhver hund, der viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
- Gule øjne (rovfugleøjne) eller forskelligt farvede øjne
- Overbid, tangbid, underbid og tandmangler i forhold til normen
- Hvide pletter, **synlig underuld**
- Mere end 2 cm over eller under standardens mål

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk bygning bør anvendes i avlen.

De seneste ændringer er skrevet med "fed" skrift.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl.

Ω Ω Ω

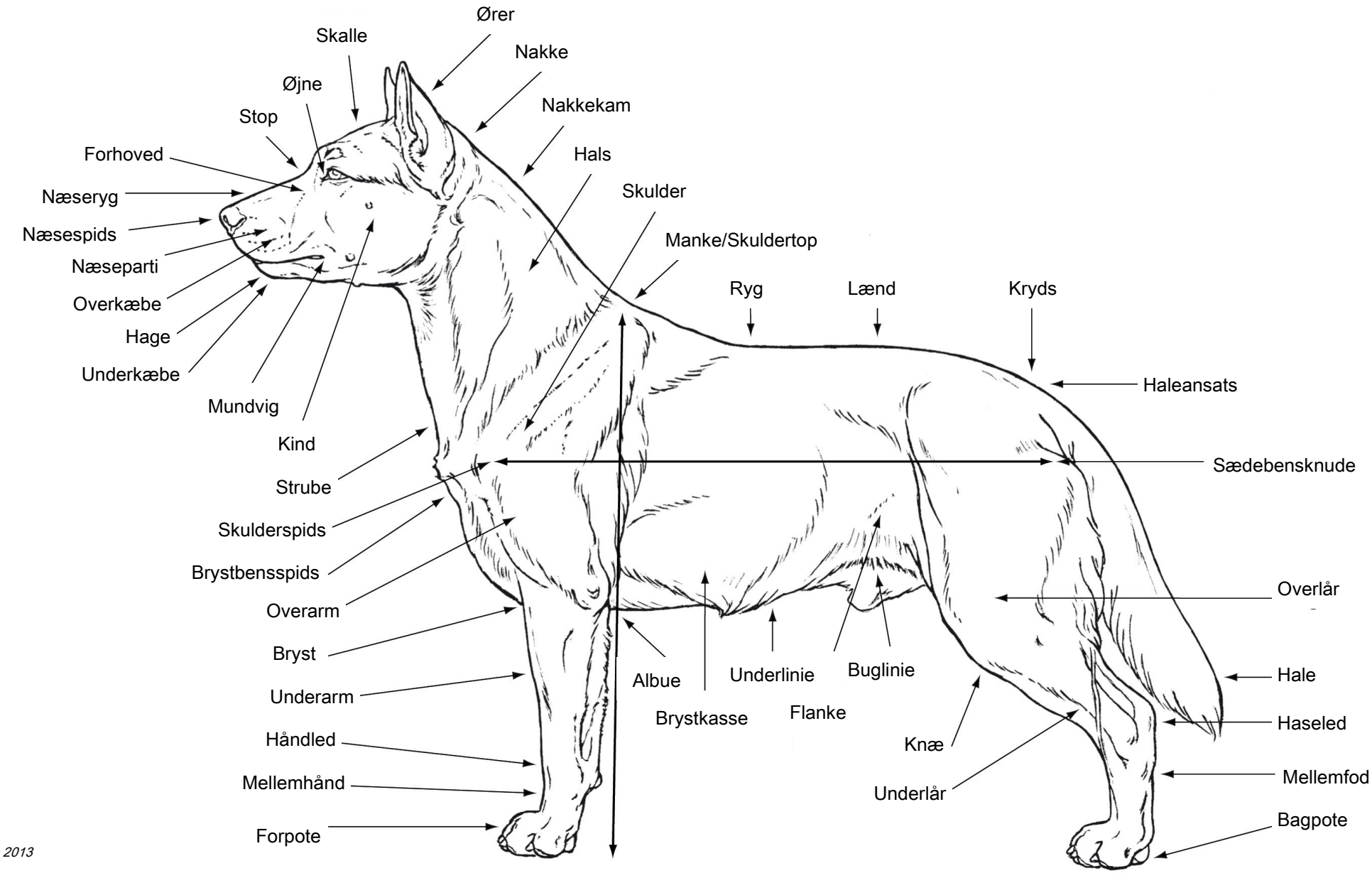
Standarden udgivet af FCI d. 17.12.2015

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité,

JANUAR 2017

¤ ¤ ¤ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i FEBRUAR 2015 ¤ ¤ ¤

Anatomiske træk

Bystrup 2013